

Otrā Intas Blūmas intervija ar Aliju L., 29.01.2018.

Saruna ar Aliju par dzīvi un to, kas pašlaik notiek

Mēs vienkārši satikāties, kā dažreiz satiekamies, lai padzertu tēju, padalītos jaunumos un

sākotnēji nebija domas, ka es rakstīšu par šo tikšanos.

Kopš iepazinos klātienē ar Aliju, ir pagājis nedaudz vairāk kā gads. Kopš intervijas, kas kļuva par visu laiku lasītāko manā blogā, mēs esam daudz kopā paveikušas un es esmu pieredzējusi ne tikai skaistu sadarbību ar viņu, bet arī ļoti daudz brīnumainu pārmaiņu savā dzīvē.

Atceros, ka, toreiz pirmajā seminārā, kur es biju kā dalībnice, viņa mani uzrunāja un lūdza uzrakstīt, jo redzēja, ka es rakstu :) Toreiz viņa teica, ka pēc viņas semināriem cilvēkiem mainās dzīves un ļoti.

Nepierakstīšu to tikai viņai (un arī viņa to nepieraksta sev, bet gan Debesīm), bet manas dzīves notikumu ķēdīte ļoti cieši savijās ar visu, ko viņa teica un darīja. Un piepildījies ir viss, kam es neticēju! Un tie, kas zina par to, kas ir mainījies manā dzīvē, neļaus samelot :)

Nav tā, ka visiem piepildās viņas sacītais, jo pašam ir jābūt gatavam pārmaiņām un pašam ir nopietni soļi jāspēr, lai izmaiņas notiktu. Mēs ar Debesīm un Dievu esam partneri un katram ir jāizdara sava daļa.

Esmu pateicīga Alijai par visu, kas caur viņu ir noticis- gan mūsu kopējā sadarbības procesā, gan manā dzīvē. Esmu pateicīga par mūsu garajām sarunām gan pa telefonu, gan dzīvē...

Viņa nāk ar ļoti spēcīgām enerģijām un man ne vienmēr ir bijis viegli būt tajās. Tā bija un ir vērtīga pieredze.

Esmu pateicīga visiem, kas nāca, brauca un kļuva par daļu no šīs pieredzes.

Tagad jau zinu, ka viņa runā un runā, ļaujot plūst tai enerģijai, un tā saziņa lielākoties notiek nevis vārdu un prāta, bet daudz dziļākos līmeņos.

Tā arī šo piektdien mēs pēc ilgāka laika satikāties, un arī es sajutu tās jaunās vēsmas, kas ir ienākušas Alijā. Es vienmēr esmu sapratusi viņas sargāšanos un laipno distanci, pastāvīgo tēlu cilvēkos un apbrīnojusi viņas

spēju šo tēlu uzturēt.

Aizaizvakar es viņu sajutu tik cilvēciski brīvu un vienkāršu kā nekad, un manī radās vēlme padalīties šajā enerģijā, šajā plūsma ar tevi, kas nāk no vārdiem un rindiņām.

Viņa bija priecīga dalīties un te nu tas ir- daļiņa no mūsu sarunas.

Par pazemību, paļaušanos un šo laiku

Ir ļoti svarīgi pārstāt uztraukties. Uztraukšanās un stresošā ir lepības izpausme. Tas liecina, ka tu vispār esi aizmirsis, ka Dievs eksistē, ka vēlies visu pats darīt, ka uzskati, ka pats labāk zini kā. Tu saki: es pats, es pats, es pats... visu zinu, visu varu, visu saprotu...

Pat cienījamam cilvēkam ceļš uz priekšu atvērsies tikai tad, kad viņš atbrīvosies no pēdējās skabargas sevī- "es pats", pārāk jau patstāvīgs, pārāk grib visiem palīdzēt, bet nevienam tu neesi parādā, un neviens tev nav parādā. Varbūt, ka tie, kam tu palīdzi, pateicoties tavai palīdzībai, ir iestrēguši savā ceļā. Viņiem vajadzētu piecelties un iet savu ceļu, bet tu turpini un turpini tos barot ar savu atbalsta enerģiju.

Tādēļ, tieši tādēļ tev pašam kaut kas dzīvē nenotiek. Pasaki citiem, lai viņi paši nopērk sev makšķeri un pārstāj gādāt viņiem zivis. Tavs laiks var beigties, jo tev ir atvēlēts tik, cik ir atvēlēts. Ir jāciena savs laiks. Tas ir tavs laiks. Tu neesi visiem. Tērējot visiem, tu vari kaut ko ļoti būtisku atņemt pats sev.

Par vecākiem, bērniem un robežām

Piemēram, par vecākiem. Pienāk brīdis, kad vecāki saprot- bērni ir izauguši. Viņi vairs var tikai dot padomus, un arī tikai tad, kad tos lūdz, var atbalstīt un būt blakus. Bet viņiem vairs nav tiesības iejaukties, ielauzties vai piespiest bērniem būt daļai no pašu dzīves.

Ir jāsaprot, ka bērns ir izaudzis un ir jāapstājas. Daudziem izpratne ir, bet viņi nespēj apstāties, ne tikai ieraduma dēļ, bet bieži vien tādēļ, ka sevis ta vairs nav. Savas dzīves nav, tā ir pazaudēta. Jau sen ir notikusi pārslēgšanās no sevis un citiem (bērnu vai darbu) un izrādās, ka neproti vairs dzīvot savu dzīvi. Viņi nejūt šo zelta robežu aiz kuras vairs nav droši, jo tu ielauzies jau

pavisam citās enerģijās, citās sfērās. Bet Tu vēl neesi sapratis, cik svarīgi ir laikā apstāties.

Ir jājūt robeža starp savu dārziņu un kaimiņa dārzu. Tas ir svarīgi, jo ir daļa, kas ir paredzēta katram cilvēkam (доля, которая отведена каждому человеку). Ir pieticība, ir cilvēciskums, ir iekšējās robežas.

Iedomājies, ka uz dārzu robežas aug ķirsis un daži zariņi ir ieliekušies tavā dārza pusē: tu vari noplūkt kādu no tiem un domāt, ka tev uz to ir tiesības, kaut ķiršu koks atrodas kaimiņa dārzā, bet vari arī palūgt kaimiņam atļauju noplūkt šo ķirsi. Bet ir arī tādi cilvēki, kas ne tikai no savas puses noplūks, bet arī ielīdīs kaimiņa pusē un paņems tur. Esmu redzējusi visādus.

Par mūsu atbildību

Mēs visi esam dažādi. Bet mūs vēro. Visums mūs vēro. Un agri vai vēlu atjaunos harmoniju, ko mēs esam izjaukuši. Caur mums pašiem atjaunos. Un šis process var būt ļoti nepatīkams.

Kā kolhozu laikos mēs bijām pieraduši ņemt to, kas 'slikti stāv'. Viens nedaudz paņēma, otrs kādu nieku... Bet sirdsapziņas līmenī tas, kā zīmogs nosēžās. Atceries, ka Visuma telpa (пространство) tevi vēro. Ieraudzīs visu, kas sakrājies dzīves laikā un cilvēks nesapratis par ko viņam pēkšņi kāda slimība, diagnoze, depresija.

Tu vari uzreiz nesaprast, kādēļ tev ir depresija, bet kad atnāk izpratne, tad tu atzīsties sev, ka nebiji patiess, nebiji godīgs, iekāroji ko svešu, skaudi savai daudzenei par viņas vīru, dzīves apstākļiem, par viņas izskatu varbūt... Tu skaitīji to, kas tev nav, bet to, kas ir, neredzēji un nenovērtēji.

Saprotiet, tikai pēc tam atnāk izpratne par to visu, un šī traucētā, izjauktā harmonija caur dzīves likstām un slimībām grib atjaunoties un to dara caur cilvēka izpratni, atzīšanu un nožēlošanu.

Kad cilvēks apzinās cēloni, bieži notiek, ka slimība pazūd, uzsūcās arī bez ārstiem un zālēm... Un tu saproti, ka varbūt vienkārši vajadzēja ieraudzīt savas slimības cēloni. Bet cēlonis ta esmu es pati, es pati esmu atbildīga par to, kas manī ir iekšā sakrājies- no turienes esmu savilkusi, no šejienes...ko vajag un, ko nevajaga. Šīs nevajadzīgās lietas aizņem vietu tavā telpā- vai nu tu tās nelieto, vai tās ir vispār bez pietiekojuma, vai arī tās tev neatbilst. Un vienā baltā dienā tu saproti, ka tava enerģētiskā telpa ir tavs mājoklis- ko tu ar to esi izdarījis! Kāds tas ir!? Elpot grūti, vietas vairs nav sev pašam.

- Mani uzrunāja, ka jūs akcentējāt uztraukšanos un nepaļaušanos uz Dievu, kā lepnību.

Tā arī ir tīrākā lepnība, kas saka, ka "es paļaujos uz sevi", pat zinot, ka tas ir

nepareizi, vienalga turpinu stresot, uztraukties un domāt, ka es pats tikšu galā, ko tur Dievu traucēt. Tas galīgi nav prātīgi. Tev ir cīnītāja raksturs, tu centies, pieliec pūles, redzi laiks iet, enerģija iet, spēki zūd, bet cerētā rezultātā kā nav, tā nav. Tak apstājies, jel beidzot. Kādēļ tērēt savu enerģiju, ja var netērēt? Kādēļ izmest ārā laiku, ja to var nedarīt?

Protams, ka var 10 gadus pazaudēt dzīvojot ar vīru, kas tevi tevi nemīl, ko tu nemīli, kurš traucē tev. Tu pat apzinies, ka tas galīgi nav tavs cilvēks, ka viss jau ir atsrādājies, bet tu vēl 10 gadus velc, tieši tāpat, kā viena sieviete vakardienas konsultācijā.

Viņa saka, ka 12 gadus jau šādi dzīvojot. Un es viņai saku: ziniet, var būt arī tā, ka mēs satiksimies vēl pēc 12 gadiem un Jūs man teiksiet: "es jau 24 gadus dzīvoju ar šādu vīru". Izvēle vienmēr ir mūsu rokās. Kam no tā ir labi?

Jā, var arī pēc 10 un vairāk gadiem izmanīt savu likteni. Bet kāda ir jēga, ja to var un vajag izdarīt jau tagad? Var jau sevi attaisnot, kā vien ienāk prātā: "jā, es viņu ļoti mīlēju kādreiz, jā mums tur bērni... Tā ir sevis nodevība, tā ir mazdūšība, nespēja sadzirdēt sevi, sajust Visaugstākā gribu, ļauties tai.

Vienmēr ir kāds Augšā, kas vadīs tevi un būs tev blakus... pat tad, kad tev šķiet, ka tu dari visu pareizi, pat tad vēl raitāk ies, ja tu ikdienā lūgsi:

Dievs vadi mani, ļauj man sajust tavu gribu un sekot tai. Iesim kopā. Dod man noticēt un paļauties, ka esmu uz pareizā ceļa

Par pareizajām izvēlēm

Man daudzi cilvēki, ļoti daudz ko sasnieguši un paveikuši nāk vien tādēļ, lai pārlicinātos, vai iet pa pareizo ceļu. Es viņiem jautāju, kāpēc jūs esiet atnākuši, jūs tak visu pareizi dariet, pareizi... Es viņiem saku, ka viss ir labi un pareizi. Un mēs tā skaisti parunājamies par garīgajām tēmām... Es esmu kā tulks, kā pavadonis, kas viņam nodod dvēseles vēstījumu.

Bet mēdz arī tā, ka atnāk cilvēks, kam viss ir slikti, kurš saprot un jūt, ka iet galīgi nepareizajā virzienā. Saku: Sen jau ej, bet turpini, cerībā, ka iziesi uz pareizo ceļu, ka tie ir tikai dzīves pārbaudījumi. Bet tā ir sevis pārvērtēšana, tu pārāk sevi noslogo, pārāk daudz domā, ej prāta pavadā. Prāts ir Tavs priekšnieks, tavs manipulators, tavs tirāns. Tavs prāts skrien pa priekšu. Un pat tad, kad tu zini, ka prāts nav galvenais varonis tavā dzīvē, vienalga turpini skrien tam iepakaļus. Tas ir paradoks. Tā ir tumsonība (невежество) savā ziņā...

Piemēram, atnāk pie manis visādi cienījamās sievietes, kas nodzīvojušas attiecībās ilgu gadus. Un tur parādās viņu necieņa pret sevi, sevis nodevība - pat zinot, ka viņas ir izdarījušas nepareizo izvēli, apzinoties, ka tās nav īstas abus augšupceļošanas attiecības, viņas turpina vilkt garumā. Veidojas mīlas

trijstūti un četrstūri, viņas tik cer, ka vai nu viņš aizies no mīļākās, vai mīļākais aizies no sievas, vai, ka viņš mani beidzot apprecēs. Un pat tad, kad veselais saprāts saka, ka tas nekad nenotiks, viņas turpina cerēt.

Tas pats tai sievietei, par kuru pirmīt stāstīju- arī tur bija mīlas trīstūris. Ir skumji, ka cilvēkam ir dotas tik daudz iespējas dzīvē, bet viņš izvēlas palikt un spēlēties šajā līmenī, šajās enerģijās, un neiet uz priekšu. Reiz tas var atspēlēties pēc pilnas programmas, ko cilvēks uztvers kā sodu, bet kas īstenībā būs viņa paša izvēļu sekas.

Ir attiecības, no kurām ir jāprot aiziet un ir tādas, kurās jānovērtē tas cilvēks, kurš ir blakus, jāiemācās nolikt malā savas pretenzijas un ambīcijas.

Es bieži konsultācijas saku arī tā: paskatieties, kas jums ir blakus, ieraugiet kāds cilvēks, par tādu vīrieti simtiem sievietes sapņo. Jums tā ir paveicies, jūs pat vēl to nespējat apzināties un novērtēt. Viņas bieži atbild: ko jūs sakiet, parasts vecis- to nedara un šito man nedod...

Es tad saku,- bet viņam ir brīnišķīgas īpašības: viņš nekad nav jūs krāpis, pat skatījies apkārt, pat domu pieļāvis, viņš mīl jūs pa īstam. Apkārt ir tik daudz skaistu sieviešu, bet viņš redz tikai jūs.

No sākuma viņa it kā nemaz negrib to dzirdēt, bet pamazām tas sāk aiziet līdz viņas apziņai. Un liek paskatīties uz otru un ieraudzīt Cilvēku sev blakus.

Jo Tu nekad nezini, kas atnāks vietā, ja noraidīsi savu cilvēku. Un, vai atnāks vispār. Varbūt tas, no kā tu atsakies, ir labākā likteņa dāvana šajā dzīvē?

Vai bieži cilvēki nožēlo?

Ļoti bieži. Kāds nevēlas to izrādīt, bet es to redzu un saku, jā, jūs esiet pieraduši būt stipri, nēsāt masku...

Vakar bija sieviete- kādas juridiskās firmas priekšiece. Ļoti valdonīga iesākumā, bet es zinu, ka tās ir maskas,- manl tās netraucē, jo es redzu aiz tām. Viņa raudāja ļoti, kad teicu: jūs nespējiet novērtēt to, kas jums ir dots, jūs nejūtiat savu dzīvi, jums dāvāto mīlestību. Vajag tak būt tik aklai, tik kurlai, lai ar divām augstākām izglītībām, augstā amatā atrodoties, saprastu,- ko tas dod? Kad esi tik nelaimīga un neapmierināta? Padomājiet, kā jūs redz apkārtējie? Ar kādām acīm uz jums skatās? Viņi no jums baidās! Vai arī izvairās no jums, nevēloties trāpīties ceļā. Ne tikai jūsu padotie, -visi cilvēki. Es jutu, ka no viņas burtiski ir jānorauj tās visas maskas. Un, ziniet, viņa neizturēja. Un tas ir labi.

Vēlāk mēs pārslēdzāmies uz viņas bērnu, un tur jau viņa bija tik ļoti sieviete, mīloša mamma...

Cik ļoti daudz masku mēs nēsājam. Tā arī ir sava veida aizsardzības mehānisms. Bet, ja to nēsāt pārāk ilgi, pārāk bieži, tā maska mēdz tik ļoti mums pieaugt, ka zaudējam savu īsto identitāti, -tevis vairs nav, tu esi pazudis, tu vairs neesi pats, tu jau esi aizmirsis, kāds esi pats.

- Ļoti daudz spēka aiziet šādu masku uzturēšanai...

Ļoti. Jo tā jau nav viena maska. Maskas ir daudz- katrai situācija, katram cilvēkam un videi.

Dzīve ir interesanta. Pie manis nāk cilvēki, es runāju priekš viņiem, bet cik daudz saņemu arī pati! Un arī pati saprotu, ka man pašai jāiemācās sevi mīlēt pa īstam, kā es citiem stāstu. Bet iemīlēt sevi, tas nozīmē darīt, to kas patīk. Ir jāiemācās pateikt nē un izvēlēties sevi, kad tas ir svarīgi.

- Atcerieties gadu atpakaļ mēs sēdējām tepat, pie šī galda viesnīcā un runājām par būtiskām lietām, par to, uz kuriem ejam, kas notiek pasaulē un Latvijā. Ir gads riņķī. Kas ir mainījies? Kas notiek?

Mēs dažādi skatāmies un redzam pasauli. Jūs (par mani) vairāk skatāties, kā garīgais dziednieks, dvēsele. Jūs neapzināti jūtiel cilvēkus daudz dziļākā līmenī, jūtiel viņu problēmas un enerģiju. Jūs burtiski redziel šo enerģiju. Jūsu jūtība palielinās ar katru dienu, ejot šo ceļu. Un, jo dziļāk jūs spējat redzēt, jo spēcīgāk sajiutiel enerģijas. Jūs sajiutiel šīs enerģijas, -cik daudz emociju, problēmu cilvēkos, kas ir apkārt. Daudzi meklē, kā attīrīt un dziedināt sevi, bet daudzi vēl nesaprot, nejiutiel sevi. Saprotiel?

Ja cilvēkam parādās iespēja just, tad nevajaga vairs palikt tur, kur ir. Vajag pielietot gribu, piespiest sevi doties uz priekšu. Nevajag gaidīt, kad kāds grūdiel mugurā, bet pats, - sakopo savu gribu un sper soli uz priekšu.

Tas ir līdzielgi kā no rītiel. Noskan modinātājpulkstenis, bet ķermenis vēl guļ, tev ir jāpiespiežas, jāsaņemās, lai pieceltos. Tāpat arī šeit. Ir jāpieliek griba, jāsakopo sava enerģija. Tā palīdziel tev piecelties. Tu piecelies, pakusties nedaudz un viss, jau esi gatavs būt ierindā. Diena ir sākusies un tu esi gatavs iel tālāk.

Arī dzīves ceļā tā ir, - tev ir jāparāda sava griba, bet tu to nedari. Un tā tas turpināsies un turpināsies. Tev iedod iespēju, kādu grūdienu, ideju- tu noraidi, neizrādi savu gribu, atkal to neizmanto, mīņājiel uz vietas, nespēj izlemt.

Zini, tevi var atpakaļ atgriezt- rēķiniel ar to! Un vienā brīdiel, tu būsi atkal ar tādu pašu vīrieti, vai vēl sliktāku, vēl sliktākos apstākļos, darbā... Tev šķieliel, ka

tas nogodīgi, nesaproti, kā tas ir sanācis, bet īstenībā tās ir tavu izvēļu sekas. Tu baidījies no kaut kā jauna, jeb noticēji, ka neesi gatavs, ka tev ir pierasts tur, kur esi, liekas, ka esi drošībā, zināmā vidē...

Var būt tā, ka nevis tu esi atgriezies, bet tevi ir atgriezuši, lai dotu tev vēlreiz iespēju tomēr saņemt tās mācībstundas pēc kurām esi nācis. Tu neizmantoji savas iespējas, nenovērtēji Visaugstākā zīmes, nesajuti laika garu, saprotiet? Tevi nevis soda, bet it kā saka- atgriezies atpakaļ tajā bedrē, pasēdi, padomā, ko pats sev esi atņēmis, neesi iedevis. Padomā, lai tev atkal iedotu jaunu iespēju. Līdz šim tev daudzas iespējas deva kā dāvanu, bet tagad nāksies jau vairāk piepūlēties, jo nenovērtēji, nesekoji savām sajūtām, savai sirdij...

Par sajūtām un cilvēkiem

Vai cilvēki ir savādāki? Tie, kas nāk pie jums?

Labs jautājums. Tas ir tik brīnumaini, kad es apzinos, cik ļoti abpusējas ir simpātijas pret Latvijas cilvēkiem. Mani tak tik daudz gadus te aicina, gaida. Tas patiešām ir brīnums, kas liecina vien pa to, ka ir kāda saikne, kāds uzdevums šeit...

Es sevi pieķeru pie domas, ka viss, ko mēs te darījām un darām nav bez rezultātiem. Tajā enerģētiskajā telpā, kurā darbojos, šeit Latvijā, ir palicis gaišāks. Ja nebūtu rezultātu tam, ko es daru, tad mani šeit nelaistu, es šeit būtu nevajadzīgs elements. Šeit ir tieši otrādi, es jūtu, ka esmu vajadzīgā vienmēr šeit viss sakārtojas vislabākajā veidā un cilvēki nāk tik brīnišķīgi! Augstākie Spēki vada un aizsargā (под подкровом Высших Сил), viss notiek pareizi un tā kā vajag. Atnāk tie, kam tas ir vajadzīgs, un kam nav, tos tā kā noved malā, - viņiem mainās plāni vai rodās šķēršļi.

Esmu pateicīga un jūtu, ka man Debesis saka: mēs tevi piepildām ar spēku, iedvesmu, enerģiju un mīlestību! Tu tikai dari, dod un dalies! Tu esi instruments- esi gatavs, uzskatīties un ļaujies! Tad diena paiet viegli, komfortabli. Pat, ja vakarā krīti no noguruma, nogurums šis ir patīkama gandarījuma pilns.

Kāda sajūta ir par šo gadu?

Mums abām nevajag sapņot par to, ka būs vieglāk (smejās). Bet būs ļoti interesanti! Varu tikai pateikt, ka gads kopumā nebūs vienkāršs, tāpat kā arī iepriekšējie, taču klāt nāks daudz koncentrētākas enerģijas, notikumi, kas spiedīs. Laiks spiedīs. Nedod un nedos vairāk Augšas tādu garus terminus, kā deva 5-10 gadi atpakaļ, pat gadu atpakaļ.

Notikumu būs vairāk un tie būs sarežģītāki. Jo augstāk mēs paceļamies (arī

par mums abām runājot), jo notikumi tam pakārtosies.

Cilvēkiem šodien tiek radīti apstākļi priekš attīrīšanās, transformācijas, dziedināšanās, dvēseles evolūcijas. Bet mēs savā ziņā ejam pa priekšu, kā pavadoņi un nevajadzētu sapņot, ka mums dos atpūtu, vai ļaus iet pensijā :) No mums gada ļoti daudz. Mēdz būt brīži, kad gribās visu pamest, būt tikai sievietei, sēdēt mājās, atlābt. Bet tas nebūs uz ilgu laiku. Tu jutīsi, ka tev tiek iedota enerģija (на тебя сбросили энергию), impulsu un atkal tu esi ieslēgts. Tu saproti, ka atlaides nebūs, mazāk darba nebūs, tieši otrādi- tev iedos pēc pilnas programmas, jo tavas enerģijas kļūst arvien spēcīgākas. Kas var nest, tam dod.

Mums abām ir ļoti paātrinājusies evolūcija, ļoti spēcīgi uz šo momentu, varbūt, ka jūs vairs tik daudz nerakstīsiet, bet bez darba arī neļaus būt, jums Augstākie Spēki gatavo jaunus sadarbības variantus, citos formātos, bet pavisam droši jūs nevarēsiet dzīvot parastu dzīvi, kādu dzīvo zemes sieviete. Un, jums tas patiks!

Jo ilgāk dzīvo, jo vairāk saproti lietas. Lūk par šo gadu- tas nebūs vienkāršs, bet mums nebūs nekas briesmīgs, jo mēs esam pielāgotas jebkuriem apstākļiem, mēs tik ļoti sajūtam un reaģējam uz visu, kas notiek enerģētiskajā laukā, uz šīm jaunajām enerģijām, mēs spējam ātri, ātri adaptēties šīm enerģijas plūsmām. Mums nekas nedraud, izņemot to, ka tumsas spēki vēl vairāk traucēs. Pat apgaismotie svētie pastāvīgi lūdzās, lai spētu turēties pretī kārdinājumiem, uztraukumiem, bailēm. Katram var būt tādi brīži, bailes nepārliecinātība. Pat Jēzum Kristum bija. Mēs taču esam cilvēki, mums ir instinktīvā puse, pagātne, kas var izlīst un sevi parādīt. Taču pāri visam ir Gars. Un, kad Viņš ir kļuvis spēcīgs, esmu pārliecināta, ka atpakaļceļa vairs nav. Ka es nekad nespēšu būt vāja būtne, nekad.

Tev no Debesīm dod tieši tavas iespējas. Izmantot tās vai nē- tas tavā ziņā. Nevienam tu nevari nodot savas spējas, savu talantu. Es mēģināju. Cik daudzi cilvēki, izgāja šīs mācības. Ziniet, lielais vairums, kā bija patērētāji, tā palika. Jā, vienam- diviem, atvērās spēja dzeju rakstīt, automātiskais pieraksts, viņi vēlējās, lai gaišredzība atvērtos... Es saprotu, ka apziņa vēl nav gatava, nav sasniegusi attiecīgo līmeni. Un, kamēr nav- tev tas netiks dots, kā instruments. Mēs visi esam apveltīti ar gaišzinību. Tad es pati sapratu, ka man tas nav jādara. Nav jāveido šādas skolas, kurās skolnieki uzdot tāda tipa jautājumus: man vīrs vakar aizkavējās, sakiet vai viņam ir mīļākā? Un tas jau ir uz skolas beigšanu! Tik daudz informācijas, mācību, prakšu, meditāciju- bezjēdzīgi! Ja apziņa bija tur, tur tā arī palika. Kad pienāks laiks, tad pienāks. Nevajag viņiem dot, dot un dot. Katram ir savs laiks un ātrums. Zināšanas nav tad, kad tu izlasījis vienu grāmatu, skrien pēc otrās, trešās utt.. Zināšanas ir tad, kad tu izlasi kādu fragmentu, dzirdi kaut ko no skolotāja, pasēdi, sajūti, izlaid caur sevi, paskaties pa logu, apceri, ieņem šo zināšanu sevī...

Atceries, ka tevi ved un tu pats nevari aizskriet ātrāk.

Ziniet, mēs mostamies, un tas notiek pastāvīgi vienotā telpā, bez robežām laikā un ģeogrāfijā.

-..Ir ļoti plašs kļuvis garīgo piedāvājumu klāsts...

Raugaties, kaut vai ņemam 70-80 gadus, dzīve bija vienkāršāka, prasību mazāk, māju varēja neslēgt ciet, bērnus droši vienus uz skolu laist... nebija tik daudz agresijas, dzīvnieku patversmju, neizcirta tādus daudzumos mežus...

Tagad, kad it kā ejam progresa virzienā, šī sabiedrības noslāņošanās ir arven skaidrāk redzama. Priekšplānā parādās tie cilvēki, kas ir gatavi modināt un aiz sevis vest citus, kaut vēl pāris gadus atpakaļ viņi to neapzinājās paši. Viņi tika gatavoti. Un arī tagad daudzi tiek gatavoti. Varbūt viņi vēl nav pārliecināti vai gana drosmīgi, lai izietu priekšā, vai vēl nesaprot ko un kā darīt, kā izpaust savu iekšējo sajūtu un uzdevumu. Tagad ir parādījies internets un tas paver iespējas sākt darīt ar sociālo tīklu palīdzību. Citi cilvēki jūt un pievelkās. Agrāk nebija šādu iespēju.

Kontrasts palielinās. Ir arī tādi, kas ir saņēmuši daudz zināšanu, daudz garīgās enerģijas, bet nav mācējuši to virzīt pareizajā gultnē. Ir talantīgi, gudri, viedi un izglītoti cilvēki, bet viņi padodās dažādiem kārdinājumiem un neiztur pārbaudījumu. Jau no seniem laikiem uz šīs zemes ir pretstāvējuši divi spēki. Tās ir kā divas monētas puses. Divas dievišķības puses. pat kari, revolūcijas un ciešanas bija nepieciešamas evolūcijai. Tās satricināja enerģijas, cilvēkus un kalpoja kā dzinējspēks, kā progresa virzītājs. Pēc katras tumsas nāk saullēkts.

Tas pats notiek arī šobrīd. Mēs ar jums jau redzam visu savādāk. Tādi pārmaiņu laiki ir bijuši vienmēr- katram ciklam savs sākums un savas beigas. Visos laikos ir bijuši augsti izglītoti, garīgi un apgaismoti cilvēki, tāpat, kā ir bijuši tādi, kas dzīvo pilnīgā tumsībā.

Kad skatāmies uz pasauli ar kosmiskām acīm, tad aizraujās elpa- cik brīnumainā procesā mēs esam ierauti, ņemam dalību, cik tas ir aizraujoši!

Ja vaicāji par manu darbu, - tāda koncentrēta ir kļuvusi mana enerģija arī, mani lasījumi ir kļuvuši daudz visaptverošāki. Agrāk es redzēju cēloņus, enerģijas līdz mammai un tētim, tagad gribu vai negribu, atnāk vecvecāki un vecvecvecāki pat, kas vēlās dot vēstījumu, jo citreiz cilvēks, kas atnācis uz konsultāciju, nes savas vecvecmāmiņas enerģiju.

Nesen vienā konsultācijā Kopenhāgenā arī jaunai sievietei atnāca vecvecmāmiņa, kura ir bijusi tik līdzīga it visā, skatienā, raksturā, darbībās... Viņa atbild, jā- man mamma visu laiku to stāstīja, vilka paralēles... Es viņus nesaucu, un tas nenotiek tāpēc, ka es to vēlos, nē- viņi paši nāk! Vēl vairāk

un intensīvāk! Man ir tik interesanti- it kā robežas vairs nepastāvētu! Es vienkārši atskaņoju to, ko man saka. Viņi (mūsu senči) nāk, lai palīdzētu.

Es pati ieklausos, kas ar mani notiek, kad es pastīvīgi esmu šajā lasīšanas procesā. Tak, manis nav tās, kas bija gadu atpakaļ! It kā ārēji esmu tā pati, vai ne? Enerģijas ir mainījušās un arī jūs esiet cita. Mūsos viss taču mainās šūnu līmenī, orgāni, asins sastāvs. Mēs esam citi. Katra jūsu saruna ar cilvēkiem, vai kad jūs rakstiet grāmatu vienatnē, saprotiet, šajos momentos notiek enerģiju izmaiņas, ko mēs mēdzam saukt par transformācijām, tāpēc nav vairāk tās Intas, kas piesēdās, reiz uzrakstīt pirmo grāmatu, nav tās Intas, kas uzstājās pirmo reizi zāles priekšā, nav tās, kas pirms gada sēdēja šeit man pretī.

Reiz notikās jūsu satikšanās ar grāmatas lasītājiem, semināru klausītājiem, ar mani- enerģijas savijās, izmainīja visus un katrs aizgāja pārveidots. Tāpat mēs telpā nekad neesam vieni. Tur ir arī būtnes (сущности и существа)(rāda ar roku augstāk un pavisam zemu)- tās arī ir klāt katrā šādā procesā. Kad mūsos deg gaismiņa, viņi visi uz skrien uz to (берут к огоньку)(Alija smaida). Vilki arī mēdz iet uz uguns kuriem, kur pulcējas cilvēki. No vienas puses viņi mūs gribētu apēst, no otras, ir bailes- viņi slēpjās, vēro no malas, kas notiek. Viss apkārt ir dzīvs un Dieva radīts... Visam zem šīs saules ir vieta, nozīme un uzdevums.

Mīlestība pāri visam

Mīlestība ir tēma, par kuru augstākas nava. Visam pamatā ir mīlestība. Es daudz esmu runājusi par mīlestību, gan 90 gados, gan 2-tūkstošajos, daudz skaistus vārdus, daudz līdzības esmu stāstījusi, bet tagad ir pielecis :)

Es domāju, ka es runāju par mīlestību, bet īstenībā ir tā, ka mīlestība ir tā, kas runā caur mani. Jo citādāk es nevarētu atskaņot katru dienu citu cilvēku problēmas, sāpes, katru dienu vienu un to pašu gadu desmitiem. Tam taču būtu jāapnīk, būtu jārodas kādam protestam. Bet tieši tā ir mana dzīve, es nevaru darīt ko citu, dzīvot savādāk. Es pat nevaru iedomāties darot, ko citu.

Izrādās mīlestība caur mani strādāja, caur mani izpaudās. Es teicu, meklējiet mīlestību, dzīvojiet mīlestībā...bet izrādās, ka es pati esmu tajā bijusi un ļāvusi caur sevi plūst... To nevar izstāstīt vārdiem...

Kad agrāk man cilvēki atzinās jūtās, teica, ka sajūsminās, rakstīja pateicības vēstules, vēlējās ciešāku draudzību, es norobežojos, pat dusmojos- jā, šādi mana cilvēciskā daļa reaģēja. Teicu, ka tā neesmu es, ka esmu tikai šo enerģiju translators, starpnieks, ka viss no Augstākā...

Tagad esmu sapratusi, ka cilvēki vienkārši atbildēja uz to, kas caur mani plūda. Ar mīlestību uz mīlestību. Un, es ļāju visam tā būt. Piekrītu Dievam,

ka viņš caur mani strādā, bet es vienkārši ļauju, neprotēju un netraucēju. Un sev arī netraucēju. Mēs visi augam, paliekam viedāki un pieņemošāki, arvien smalkāk izjūtam enerģijas.. Un par ko gan vēl vairāk sapņot?!

Ja es tagad sāktu domāt, tad prāts droši vien kaut ko sameklētu, bet tā, kā ir patlaban, ir ļoti labi. Varu staigāt vienā džemperītī, izmazgāju - uzģērbu, izmazgāju uzģērbu. Visa garderobe stāv, bet vairs nav intereses tērēt enerģiju uz izvēļu izdarīšanu :)(smejas). Man vairs nav svarīgi, ko cilvēki domā un arvien mazāk prasību.

Kad tava iekšējā daba paliek arvien spēcīgāka un arvien mazāk svarīgs ir tas, kas ārpusē.

Bet, attiecībā uz cilvēkiem, vēlos patiekt, ka ar ļoti daudziem vairs nevēlos komunicēt. Iesākumā sevi par to nosodīju, kā tad tā, bet tagad saprotu, ka mums ir pašiem arī jāpiedalās un jāizdara izvēles, kas mums der un kas nē. Ko mums vajaga un ko nē. Ir semināri, kur var nākt katrs, kas vēlas, bet uz individuālajām konsultācijām un privātajā jomā, es atstāju izvēli savā ziņā. Un, manuprāt, šajā laikā tas ir svarīgi. Nav nepieciešams draudzēties un dzert tēju ar visu pasauli. Priekš manis vienatne ir viena no skaistākajām dāvanām, man nekad nav garlaicīgi pašai ar sevi! Tā ir mana telpa, mans laiks, kurā es esmu laimīga!

Nav nepieciešams cilvēkam būt pastāvīgi pūlī, cilvēkos, pat starp radniekiem. Nevajag domāt, ka tu visu laiku kādam esi kaut ko parādā, visos liet mīlestību... ir jābūt laikam sev, brīžiem vienatnei. Tajos brīžos notiek kaut kas ļoti maģisks, kas nekad nenotiks cilvēkos.

Kad mēs klusējam, mūsos var ienākt Visums, mūsu trauks var piepildīties un nav nepieciešams uzreiz skriet un to visu izdalīt. Vajag ļauties un atļaut. Kad mēs paklusējam, uzreiz nekrienam, nestāstam, enerģijas turpina nākt un veidojas kaut kas ļoti jaudīgs. Es vēroju šo procesu un apbrīnoju- enerģija iegūst citas īpašības, kad tai ļauj sevī virnot, gatavoties, nostiprināties. Tāpēc tagad es saprotu, cik svarīgi ir būt vienatnē un klusumā pēc iespējas biežāk...

Mēs vēl parunājam šo un to, bija laiks Alijai posties uz vilcienu, lai dotos uz mājām, lai atkal martā būtu atpakaļ Rīgā. Kopā mēs runājāmies 2,5 stundas, no kurām tikai 40 minūtes ierakstīju. Bet arī šīs 40 minūtes, pārrakstot tekstā sanāca 8 pilnas lapas... :)

Es devos prom ar ļoti pacilātu sajūtu, kāda ir tikai tad, kad saruna notiek no dvēseles uz dvēseli. Tādas mijiedarbības rezultātā bagātinās abas puses... Šīs dienas, kamēr gatavoju materiālu, biju šīs sarunas iespaidā un daudz, kas manī iekšā sakārtojās un risinājās... Aizdomājos par to, ka manā dzīvē arī ir

vēl vairāki tādi cilvēki, kuru klātbūtnē rodās tā īpašā telpa- kaut kas notiek, kaut kas saslēdzās, pēkšņi top skaidrs, atnāk, kam jāatnāk un pazūd, kam jāaiziet...

Un, kādam atkal šādu telpu radu es... Esmu pateicīga par šīm abām pusēm.

Ceru, ka tu sajuti noskaņu, vēstījumu un atradi arī sev kaut ko aktuālu!

Pagaidām konkrētu plānu par Alijas viesošanos pie manis nav, bet, ja interese būs, saorganizēsim kaut ko martā (Alijai ir daudz ideju) Vidzemes Retrītu Centrā vai tepat Rīgā. Tāpat ŠAJĀ formā vari atzīmēt, ja vēlies tikt uz individuālo konsultāciju- nodošu šo sarakstiņu Alijai, viņa sazināsies ar Tevi.

Alija Facebook atrodama ŠEIT! <https://www.facebook.com/aliyaluch>

Lai izdodās iet pa Savu Ceļu ar vieglumu un prieku!

Inta